

Wolken dragen dromen aan

Voorganger: Ds. Heleen Weimar

Lezingen:

1e Schriftlezing: Exodus 24,12-18

2e Schriftlezing: Handelingen 1,1-11

3e Schriftlezing: Hebrëeën 11,29-32 en 12,1-2

Gemeente van Jezus Christus,

In het verhaal dat Lucas vertelt over Jezus' hemelvaart, in Handelingen 1, gaat het er niet om dat Jezus wég gaat, maar dat hij niet langer zichtbaar is. Vanaf zijn hemelvaart is Jezus niet opeens afwezig. Lucas wil ons doen geloven dat Jezus er sindsdien nog steeds is; dat hij áánwezig is -- maar: aanwezig in het verborgene.

Die verborgen aanwezigheid van Jezus wordt uitgedrukt door twee woorden, twee beelden: het beeld van de hemel en het beeld van een wolk. Jezus wordt, zo vertelt Lucas, opgenomen in de hemel. En een wolk onttrekt hem aan het zicht.

Allereerst iets over de hemel. Volgens het wereldbeeld van de bijbelschrijvers was de aarde een platte pannenkoek, met daaronder de oervloed en boven de aarde, als een tent gespannen, de hemel. Toch gaat het, als in de bijbel van de hemel sprake is, niet enkel om die plaats daarboven. Hemel en aarde schiep God. De aarde is de plek waar wij wonen, zichtbaar, openbaar. De hemel is dat aspect van de werkelijkheid dat voor ons verborgen is. Dat wat wij niet kunnen zien. De dimensie die we niet kunnen waarnemen. De hemel, het verborgene, is de plek waar God woont. We kunnen die plek dus ook niet aanwijzen.

Maar ook al kunnen wij mensen de plaats waar God is niet aanwijzen, toch wijzen we vaak naar boven, omdat we nu eenmaal gewend zijn te denken in hoog en laag. Naar boven kijken is een teken van ontzag. Wij wijzen naar boven, als we van de hemel spreken, omdat we God zo hoog achten.

De hemel is het voor de mens verborgene. De hemel is dat aspect van de werkelijkheid waar God koning is. Het is die dimensie waar Gods wil geschiedt met het oog op de aarde. Wanneer wij bidden 'Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel' dan zeggen we dus eigenlijk: 'Wij geloven dat uw wil in het verborgene geschiedt; laat die nu ook op aarde, zichtbaar, worden gedaan.'

Dat God in het verborgene 'woont', wil dus niet persé zeggen dat God er in onze werkelijkheid eigenlijk níet is, niet aanwezig is, dat er in onze realiteit niets van God te merken of te vermoeden zou zijn. Prachtig wordt dat verwoord in het lied van Hanna Lam dat we

zongen:

Tussen schaduw, tussen licht
is een woord verborgen,
toekomst-dromen zijn in zicht,
ergens wacht een morgen.
Rakelings is God nabij
als een schaduw aan je zij...

En in het derde couplet van dat lied gaat het dan over de wolken:

Wolken dragen dromen aan,
dromen vol verlangen...

Doen jullie dat nog wel eens? Op je rug in het gras liggen en naar de wolken kijken. Waar lijken ze op? Op een veelkoppige draak die langzaam oplost. Een schip dat statig voorbijglijdt. De laars van Italië. Het profiel van Johann Sebastian Bach, dat steeds meer op Schubert gaat lijken... Een wolk, daar kun je van alles in zien.

Je kunt er ook van alles níet in zien. Want een wolk bedekt, verhult, hult in nevelen. In een wolk kun je wel van alles vermoeden. Daarom worden wolken in de bijbel ook gebruikt als voorstelling van Gods tegenwoordigheid. Een wolk laat niets zien, bedekt alles. Maar je zou er God in kunnen vermoeden. Verhuld en toch aanwezig, verborgen en toch tegenwoordig. Zo is de wolk in de bijbel teken van Gods verborgen aanwezigheid. We lazten in Exodus hoe de majesteit van God rustte op de berg Sinaï en hoe een wolk die berg bedekte. En hoe Mozes de wolk binnen mocht gaan om daar met God te spreken. Toen het volk Israël door de woestijn trok, op weg naar het beloofde land, toen trok die wolk van God met hen mee.

Deze wolk is het, deze wolk van Gods verborgen aanwezigheid, deze wolk van Gods leiding en inspiratie, die Jezus bij zijn hemelvaart aan het zicht van de leerlingen onttrekt.

Wat ik prachtig vind, is dat de schrijver van de Hebrëeënbrief niet alleen Jezus vermoedt in die met ons meetrekkende wolk, de verborgen aanwezigheid van God, maar ook alle andere geloofsgetuigen.

Onze voorgangers in het geloof, Abraham en Sara, Mozes en Mirjam, Jozua en Rachab, Debora en Barak, Elia en Elisa en heel die menigte anderen blijven met ons meetrokken, verborgen maar aanwezig, net zo lang tot de hemel met de aarde samenvalt, de mist optrekt en alle dromen waar worden.

Wanneer zal dat zijn? Dat vroegen de leerlingen ook aan Jezus, voordat hij naar de hemel ging: 'Heer, komt in deze tijd uw heerschappij? Is het nu, dat Gods koninkrijk aan zal breken?'

Steeds weer stellen mensen zich die vraag, wanhopig of nieuwsgierig, verlangend of gedesillusioneerd.

Maar ook het antwoord op die vraag is in nevelen gehuld, ligt verborgen in de wolk.

Dus rest ons niets anders dan gewoon maar verder te gaan op onze pelgrimstocht, steeds maar zoekend en speurend naar vrede en gerechtigheid. Maar we gaan niet alleen. De wolk van God, met alle heiligen en Jezus daarin trekt met ons mee, verborgen maar wel degelijk aanwezig, onzichtbaar maar wel degelijk betrouwbaar.

En steeds weer draagt die wolk nieuwe dromen aan -- tot, eindelijk, alle dromen waar zullen worden.

Amen